



Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἐφλογία.

Εἶνε φυσικὸ πρᾶγμα.

Ὅταν διοικούν μαγκούφιδες νὰ μαγκουφιάξῃ καὶ ὁ τόπος.

Ἐκεῖ εἰς τοὺς ἀγίους Ἀναργύρους, τὸν ἅγιον Δημήτριον, τὸν ἅγιον Φίλιππα καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ στενοσόκακα τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἡ βρώμα καὶ δυσωδεῖα βασιλεύει, ἡ βλογιὰ πέριε καὶ δίνει, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ χαμπέρι ὁ τῶν θεάτρων καὶ ἵπποθεάτρων διευθυντής.

Ἐὰν εἰς ὀλίγους μῆνας ῥημάξῃ ἡ Ἀθήνα, ἂν μᾶς θερίσῃ ὅλους ἡ ὑλογημένη βλογιὰ, τί τοῦ μέλλει τοῦ μαγκούφῃ;

Ἐπειτα διατί τάχα;

Δὲν πρέπει καὶ ἐφέτος νὰ ἔχωμε κατι τι νὰ μᾶς ἐνοχλῇ;

Πῶς, ἔτσι ἔπρεπε νὰ τὴν παράσωμε ἐν υἰγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ;

Τὸν περισυνὸ κοιλιακὸ τύφο, τὰ βακτηρίδια καὶ τὰ ἄλλα κακὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ διαδεχθοῦν ἐφέτος χειρότερα, πανοῦκλα, σκορδοῦλα, χολέρα, βλογιὰ τέλος πάντων.

Τὰ ὠραῖα πρόσωπα τῶν παρθένων μᾶς δὲν ἔπρεπε, πρὸς ἐπαύξῃσι τῆς ὠραιότητός των, νὰ γίνουν βλογιοκομμένα;

Τί τὰ θέλομε τὰ δύο μάτια: πρέπει τὸ ἓνα νὰ τὸ φάγῃ ἡ βλογιὰ.

Ἐπειτα ὑπερρυξήθημεν καὶ ἱπερεπληθύναμε, ἀνάγκη λοιπὸν ν' ἀραιωθοῦμε λίγο, νὰ ξεπαστρέψῃ ὁ τόπος ἀπὸ μερκαῖς λαίραις.

Ἀλλὰ, θὰ ἐρωτήσετε, δὲν ὑπάρχει κάμμία πρόληψις τοῦ κακοῦ, κάνένα μέσον σωτηρίας:

Πῶς ὄχι; Ὑπάρχει

Ὁ Κάνθαρος.

Φρίξον ἤλιε καὶ στέναξε γῆ.

Πολίται, μὴ ἀνατριχιάσετε δι' ὅσα θ' ἀκούσετε.

Μὴ νομίσετε, ὅτι σᾶς γράφομε παραμύθια.

Ἡ κόλασις τοῦ Δάντου μὲ ὅλους τοὺς διαβόλους τῆς καὶ μὲ ὅλα τὰ βυρσοκροῦσά της μετεφέρθη ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ ἐγκαθιδρύθη εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἰς τὸν Κάνθαρο.

Ἐντὸς αὐτοῦ μανδρίζουν τοὺς βλογιασμένους.

Καὶ ὑπάρχει μὲν πόρτα γιὰ νὰ μπαίνουν οἱ ἀσθενοῦντες, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξέλθουν δὲν ὑπάρχει κάμμία.

Εἰς τὸν Κάνθαρο δὲν ἀποθνήσκει κάνεις μόνον μαρτυρικὸ θάνατο, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἔχει νὰ τραβήξῃ βάσανα.

Ὁ ὄδεις ἰατρός, ἀκούετε, οὐδεὶς ἰατρός ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὁ θρήνος καὶ ὁ ὄδυρμος ἀκούεται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἕως τὰ αὐτιά ἰατροῦ τινος.

Τὰ σκολήκια τρέχουν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς τρῶν ζωντανούς.

Ἡ πείνα τοὺς δέρνει ὅλους.

Ὁ ὄδεις ἀκούεται, οὐδεὶς, ὑπηρετής, οὐδεμία ὑπηρετρία ὑπάρχει νὰ δώσῃ ὀλίγο νερὸ καὶ νὰ δροσίσῃ τὰ καιόμενα χεῖλη τῶν ἀσθενῶν.

Ἄλλ' ὄχι, λέμε ψέμματα, ὑπάρχει μία ὑπηρετρία ἡ ὁποία φυλάττει ὡς καραῦλι νὰ ἰδῇ, ποῖοι ἔρχονται νὰ ἐρωτήσουν διὰ τοὺς συγγενεῖς των, διὰ τὰ παιδιά των, τὴν μάνα, τὸν πατέρα, τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς ἀδελφούς των.

Ἐρωτᾶς.

— Πῶς βρίσκεται ὁ δεῖνας ἢ ἡ τάδε; μὲ δακρυσμένα μάτια.

Καὶ σ' ἀπαντᾷ τὸ θηρίον ἐκεῖνο τὸ ἀνθρωπόμορφον:

— Καλὰ, κύριε, καλὰ, δόξα τῷ Θεῷ, σηκώθηκε, σὲ δυὸ τρεῖς ἡμέραις θὰ βγῇ, μὲ τὴν θεῖαν δύναμι.

Προσφέρεις ὀλίγα χρήματα καὶ παρκαλεῖς νὰ ἔχῃ τὸν ἀσθενῆ σου ὀλίγο στήν ἔννοια του, προυφέρει ροῦχα ν' ἀλλάξῃ, φαγεῖ, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠμπορέσεις.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μαζεύει τὸ θηρίον ἐκεῖνο τὸ λεγόμενον ἐπιστάτης ἢ ἐπιστάτρια.

Πᾶς καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα, καὶ σοῦ λέγει τὰ ἴδια, πᾶς τρίτη καὶ τετάρτη, καὶ σοῦ λέγει τὰ ἴδια, ὅτι ὅλο πιὸ καλὰ πηγαίνει.

Καὶ ὅμως.

Ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνη ποῦ ἐρωτᾶτε ἔχει ἀποθάνει πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν!

ὦ! εἶνε φρίκη.

Οἱ ἀσθενεῖς ἀλληλοὑπηρετοῦνται, οἱ δὲ ἀποθνήσκοντες μένουσιν ἄτοφοι τρεῖς καὶ τέσσαρες ἡμέρας καὶ βρωμολογοῦν ἐντὸς τῶν δωμάτων, ἐνῶ στὸ πλευρὸν αὐτῶν ξεψυχοῦν ἄλλοι.

Θεὲ ποῦ εἶσαι ὑψηλὰ, κλίνε τὴν κεφαλὴν σου καὶ σῶσε τὸν πτωχὸ λαόν σου, σῶσέ μας, Θεέ, διότι παρὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κανθάρου οὐκ ἔστι ἐλπίς σωτηρίας.

Ἀμὴν, ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὅτι οἱ ἐν τῷ Κανθάρῳ εἰσελευσόμενοι, οὐκ ἐξελεύσονται εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, εἰμὴ ὡς βορὰ σκολήκων, βρώμα καὶ δυσωδεῖα.

Οἱ ἄνδρες δολοφόνοι.

Ἡ ἀληθὴς δημοσιογραφία εἶνε πάντοτε ἀπτόητος.

Ὁ λέγων δὲ τ' ἀληθῆ δὲν σφάλλει ποτέ.
Γενναῖοι μαχηταὶ τοῦ λόγου, δὲν θέλομεν ὑποχωρήσει
ἐνωπιον οὐδεμιᾶς ἀνάνδρου ἀπειλῆς.

Οἱ εὐγενεῖς ἄνδρες οὐδέποτε ὀπλιζοῦσι χεῖρας δολοφόνων.
Οἱ δὲ ἄνδρες οὐδέποτε ἐπιτίθενται ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ
ἐκ προμελέτης.

Τοιοῦτος χαμπερίστατος δολοφόνος, αἰσχύνων καὶ τὴν
πατρίδα, ἦτις τὸν ἐγέννησε, ὑπῆρξε ὁ καθ' ἡμῶν προχθῆς
ἐπιτεθεὶς ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ ἐν πλήρει μεσημβρία.

Ἴδου τὶ συνέβη.

Ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ παντοπωλείου τῶν κ. Κούζη, ὅτε ἕνας
ντεγκλαράς, κατηγορηθεὶς ἄλλοτε, δημοσίως ὦν ὑπάλληλος,
ὡς κλέπτης καὶ νῦν ἀποζῶν ἀπὸ τὰ ψυχία τῶν κ. Κούζη,
ὑπάλληλος τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου, καιροφυλακτῶν ἔξωθεν
τοῦ παντοπωλείου Κούζη, μοὶ ἐπετέθη διὰ ροπάλου ἐκ τῶν
ὀπισθεν, ἐκεῖ, παρὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους.

Ὅταν μοῦ κατέφερε τὰς πρώτας, ἐνόμισα, ὅτι ἠθελε νὰ
μὲ χορατεύσῃ.

Διὰ τοῦτο καὶ ἐδέχθην τὰ πρώτα κτυπήματα στωϊκῶς,
σὰν παλλικάρη τῆς ρίγανης.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχωραύτευσεν, ἀλλὰ μοῦ τὰς ἐκατέ-
βαζε στὰ γερά.

— Βρὲ, τοῦ λέγω, τί σοῦκαμα; Γιατί αὐτὸς ὁ ἥρωϊσμός
ὁ τόσο ἀπροσδόκητος;

— Νὰ σὲ μάθω, μοῦ εἶπε, ἄλλοτε νὰ γράψῃς ἐναντίον
τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου.

Καὶ σημειώσατε, ὅτι ποτὲ δὲν ἔγραψα.

Ἡθέλησα νὰ ὑπερασπισθῶ, ἀφοῦ ἔφαγα ὄχι ὀλίγας.

Ἄλλ' ἐκείνην τὸν στιγμὴν ἔφθασε ὁ ἀγρυπνὸς κλητῆρ, ὁ
φρουρῶν ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔμαζεῦθῃ ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος, τί νομίζετε
ὅτι ἔκαμε;

Συνέλαβε βεβαίως, θὰ εἰπῆτε τὸν παλλικαρά δολοφόνον.

Ὅχι, ἀδελφοί, συνέλαβε ἐμὲ καὶ μοῦ κρατοῦσε τὰ χέρια
γιὰ νὰ μοῦ τὰς βρέχῃ μὲ περτοσοτέραν ἄνεσιν ὁ ἄλλος.

Ὅταν δὲ ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὸ τμήμα νὰ τὸν καταγγείλω, ὁ
ἐκεῖ κλητῆρ μοῦ εἶπε μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀφέλειαν.

Βρὲς καὶ ἄλλον ἕνα κλητῆρα καὶ σῦρε νὰ τὸν πιάσῃς.

Ἄλλὰ θὰ ἐρωτήσετε, καὶ ὁ κλητῆρ ὁ ὁποῖος τὸν συνέλαβε
ποῦ τὸν πῆγε;

Ἐμπῆκε μέσα στὸ παντοπωλεῖον τῶν Κούζη καὶ ἐρρού-
φηξε μὴ στὰ δύο.

Καὶ δὲν τὸν πῆγαν φυλακῆ;

Στὸ κρατητήριον;

Δὲν ντρέπεσθε.

Τὰ κρατητήρια ἔγιναν διὰ τὰς λεπτὰς φύσεις, διὰ τοὺς
φιλησύχους πολίτας, διὰ τοὺς γενναίους δημοσιογράφους.

Οἱ κακοῦργοι, οἵτινες ἐπιτίθενται ὡς δολοφόνου ἐναντίον
τῶν πολιτῶν, αὐτοὶ μένουσιν ἀκαταδίωκτοι, ἐλεύθεροι νὰ
διαπράττωσι τὰ αἰσχίστα τῶν ἐγκλημάτων.

Ἐὰν ἤμουν ἐγὼ ὁ ἐπιτεθεὶς, κύριος οἶδε, τί διάβολο εἶχα
νὰ τραβήξω στὸ κρατητήριον.

Ἄλλ' ἦτο ὁ ἐπιτεθεὶς πατριώτης καὶ τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ
Κοσονάκου.

Καὶ διατὶ τὸ λέγω αὐτό;

Διότι ὁ ἐπιτεθεὶς, μοῦ ἐπετέθη δι' ὅσα ἔγραψα κατὰ τὸ
Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Θὰ ἐρωτήσετε, αὐτὸς τὸν ἔβαλε τάχα;

Ὅχι, δὲν εἶμαι τοσοῦτον ἄδικος.

Τόσον χαμηλὰ τὸν κ. Κοσονάκου δὲν τὸν κατεβάξω.

Ἄλλ' ὁ ντεγκλαράς ἠθέλησε ν' ἀνδραγαθήσῃ, ὅπως πω-
λήσῃ δούλεψι εἰς τὸν διευθυντῆν.

Γιὰ νὰ τοῦ ρίψῃ κανένα κομμάτι ψωμί, διότι πεινᾷ ὁ
φεικαράς καὶ ἐνόμισε, ὅτι ἠδύνατο νὰ χορτάσῃ εἰς βάρος
τῆς ράχης μου.

Τώρα πρὸς ποῖον νὰ κάμωμε τὰ παράπινά μας;

Εἶπε καλὰ καὶ τίμια πράγματα αὐτὰ, κύριε Τρικουπῆ;

Εἶπε κατὰστασις κανωνικῆ αὐτῆ, κ. Εἰσαγγελεῦ;

Εἶπε ἀνθρωπότης αὐτῆ κ. Κοσονάκε;

Νὰ δαίρουν τοὺς δημοσιογράφους γιὰ τὸ χατήρι σου καὶ
νὰ δίδουν χεῖρα βοήθειας τὰ ἀστυνομικὰ σου ὄργανα;

Νὰ μένουν ἀτιμώρητοι οἱ τοσοῦτον ἀνάνδρους ἐγκλημα-
τοῦντες;

Πρὸς Θεοῦ ποῦ ζῶμεν;

Ἡθελες σὺ, κ. Κοσονάκε, νὰ ἦσο πολίτης καὶ ἐγὼ διευ-
θυντῆς καὶ νὰ βάλω νὰ σὲ δείρουν τὰ νευρόσπαστά μου;

Εἶπε παλλικαριὰ τὸ νὰ ἐπιτίθεται τις ἐκ τῶν ὀπισθεν;

Ὅταν ἡ εὐγενεστέρα τάξις τῆς κοινωνίας, οἱ δημοσιογρά-
φοι, ξυλοκοποῦνται ἐν πλήρει μεσημβρία καὶ διατελοῦσι ἀτι-
μώρητοι οἱ δολοφόνου, εἶνε τοῦτο τιμιότης, εἶνε δικαιοσύνη;

Ἄν ἔχῃ οὕτω, δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ ν' ἀρματωθῶμε
ὡς ἀστακοὶ καὶ νὰ σκοτώνωμε πάντα ἄνθρωπο, ποῦ θὰ τολ-
μήσῃ νὰ μᾶς πῆ καλημέρα.

Ὡ θεὰ δικαιοσύνη πῶς σὲ κατέστησαν πόρνη!

Τὸ ζήτημα.

Τὸ ζήτημα πάει καλὰ,
Τὸ ζήτημα στραβώνει,
Τὸ ζήτημα τελειώνει,
Τὸ ζήτημα ξαναγαλᾷ.

Τὸ ζήτημά μας θὰ λυθῇ,
Τὸ ζήτημα ἐδεθῇ,
Στὴ λύσι του εὐρέθη,
Καὶ πάλι πῆγε νὰ δεθῇ.

Τὰ πήραμε... ὦ! τί χαρὰ!
Νά! τάγουμε παρμένα·
Δὲν πήραμε κανένα...
Ὡ! τί μεγάλη συμφορά!

Ὡ! νά! πατῶ 'στοῦ Καραλή
Τὸ ἀγιασμένο γῶμα,
Πλὴν φεῦ! 'σ αὐτὸ ἀκόμα
Ἄκούω Τούρκου νὰ μιλῇ.

Τώρα θὰ γίνῃ κατοχῆ,
Ἀκόμη δὲν θὰ γίνῃ,
Κι' ἡ Γούνιτσα θὰ μείνῃ
Εἰς τοῦ Σουλτάνου τὴν ἀρχῆ.

Χωρὶς νὰ βγάλετε μιλιὰ,
Στὸ Καραλή τραβάτε·
Ἄλλ' ὄχι, σταματᾶτε,
Γιατὶ μπερδεύθη ἡ δουλειά.

Παντοῦ βαθεῖα σιωπῆ!
Τί αἰνίγμα, τί σφίγκη,
Καὶ τί μασκαράληχι!
Κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ πῆ.

Θεὲ μου, ρίξε μιά βροντῆ,
Τοὺς τούρκους νὰ σκοτώσῃ,
Καὶ κάμε νὰ τελειώσῃ
Αὐτὸ τὸ νέο πατριντι.

Ὁ Μανσόλας.

Ὁ ἰδιωτικὸς βίος κάθε ἀνθρώπου εἶνε ἀνεξέλεγκτος.
Αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Ὁ δημόσιος ὅμως εἶνε εἰς τὴν διάκρισιν ἐκάστου πολίτου,
νὰ τὸν κρίνῃ καὶ νὰ τὸν ἐπικρίνῃ.

Ὅσον μάλιστα κατέχουν ἕνα ἀξίωμα, πρέπει αὐτοὶ νὰ ἦνε
πολὺ προσεκτικοὶ καὶ νὰ μὴ γίνωνται τὸ κακὸ παράδειγμα
τῶν ἄλλων.

Π. χ. Ὁ Μανσόλας, ὁ διευθυντῆς τῶν ταχυδρομείων, δὲν
σέβεται ὁ ἄνθρωπος οὔτε τὴν ἡλικίαν του, οὔτε τοὺς ἄλλους
ἀνθρώπους ποῦ τὸν βλέπουν, ἀλλὰ ἕμερα μεσημέρι ὑπάγει
καὶ ὀργιάζει εἰς τὸ παρὰ τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν παληόσπιτο
μιανῆς κάποιος Ὁλυμπιάδος.

Καὶ τὸν βλέπει ὁ κόσμος καὶ τὸν οἰκτεῖρει, καὶ τὸν βλέ-
πουν οἱ γείτονες καὶ τὸν ἐλεεινολογοῦν.

Ἡμεῖς ντρέπομαστε εἰς βάρυς του ποῦ τὰ γράφομε αὐ-
τὰ, ἀλλ' ἐπειδὴ μᾶς ἔκαμαν παράπονα, δὲν μπορούμε παρὰ
νὰ τὰ γράψωμε καὶ ἡ ντροπὴ στὰ μούτρα του τ' ἀξετάσιποτα.

Φῶν Κολοκοτρώνης.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα τὰ ὁ-
ποῖα ὁμοιάζουν ὡς αἰνίγματα.

Ἐνα τέτοιο αἰνίγμα εἶνε καὶ ἡ κοντὰ εἰς τὸν κ. Διευθυ-
ντῆν θέσις τοῦ Φῶν Κολοκοτρῶνι.



Ἐμπρός!

Συχνὰ πυκνὰ διαβάζομε εἰς τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο, τὸ ρυ-
παρογραφικὸ, ὅτι ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας Κολο-
κοτρῶνης ἐστάκωσε τὸν δεινὰ μαγκούφην, ὅτι παρὰ τῇ ἀ-
στυνομικῇ ὑπηρεσίᾳ Φῶν, ἐσυλλήψε τὸ τάδε μαγ-
κουφαριό.

Ὁ κόσμος λοιπὸν εἶνε περίεργος νὰ μάθῃ — σὰν κουτό-
κοσμος ποῦ εἶνε—τί δουλειὰ κάμει στὴν ἀστυνομία αὐτὸς
ὁ φίλος Φῶν;

Εἶνε βοηθός, κλητῆρας, ὑπαστυνόμος, τί πράγμα εἶναι
καὶ πῶς σφετερίζεται ἀστυνομικὰ καθήκοντα;

Ἄν ἦναι κάθε πολίτης νὰ κάμῃ τὸν ὑπαστυνόμο, βοηθὸ ἢ
κλητῆρα, τότε μὰ τὸν Θεοῦ, αὔριο θὰ γίνωμε ὅλοι διευθυνταὶ
καὶ θὰ καθίσωμε μαζὺ μὲ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ μερικοὺς μαγ-
κούφιδες εἰς τὰ κρατητήρια τὰ φιλάνθρωπα τὰ ἀστυνομικὰ
νὰ βάλουν γνῶσι.

Ἵπνόνομοι

Τὸ ἱατροσυνέδριον ἐγνωμοδότησε, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ κακὰ
τὰ ὁποῖα ἐκουβαλοῦσαν τὰς ἀσθενείας εἰς τὴν Ἀθῆνὰ μας,
ἦτο καὶ ἡ ἄλλειψις ἀρκετῶν ὑπνόνωμων καὶ ἡ τακτικὴ καθα-
ριότης αὐτῶν.

Ἄρχισε λοιπὸν ὁ Δῆμος μ' ὄλη τὴ φτώχεια ποῦ τὸν δαί-
ρει νὰ κατασκευάσῃ τοιοῦτους καθῶς καὶ κατασκεύασε.

Οἱ ὑπνόνομοι λοιπὸν εἶνε γιὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως
καὶ γιὰ τὴν υἰεῖα τῶν πολιτῶν.

Εἶνε ἀλήθεια;

Δὲν ντρέπεσθε, δὲν κάμετε δουλειά σας.

Οἱ ὑπνόνομοι, φίλοι καὶ φίλαι μου, ἔγιναν γιὰ τὰς εὐγε-
νικὰς μας μύτας, διὰ νὰ ἀναπνέωμε ἀπὸ τὰ στόμια αὐτῶν
ὅλας τὰς δυσωδείας.

Κάθε στόμα ὑπνόνωμου ἀνοικτὸ εἶνε καὶ ἕνας τάφος μας
ἀνοικτός.

Καὶ πῶς πάλι αὐτὸ τὸ κακὸ;

Ὅλα μᾶς βρωμοῦν, ὅλα μᾶς μυρίζουν, τίποτα δὲν μᾶς
ἀρέσει, τίποτα δὲν βρίσκομε καλὸ, τίποτα σωτήριο;

Ναί, μάλιστα. Καλὰ καὶ τὸ κιταλίβατε. Ἔτσι εἶναι.
Διότι.

Ἐντὸς τῶν ὑπνόνωμων εὐκαιροῦνται ὅλοι οἱ ἀπόπατοι τῶν
χρυσοκανθάρων.

Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ ὑπάρξῃ υἰεῖα; Πῶς θέλετε νὰ μὴ
μᾶς ξεκληρίξῃ ὁ κοιλιακὸς τύφης, νὰ μὴ μᾶς ξεπαστρεῦῃ ἡ

ἡ

βλογιὰ καὶ νὰ μὴ μᾶς θερίξῃ ὁ μνηιγγίτης;

Οἱ χρυσοκάνθαροι δὲν ἔχουν ψόφος, ὄχι διότι τοὺς κακοὺς
ἀνθρώπους δὲν τοὺς κολλᾷ ψόφος, ἀλλὰ διότι εἰς τὴν ἐλα-
χίστην ἐπιδημίαν πέρνουν τὰ ρουχαλάκια των καὶ διασπεί-
ρονται εἰς ὅλα τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου, διότι ἔχουν παράδες,
ἀλλ' ἡμεῖς, ὁ χαμᾶλης λαὸς, οἱ πωλοῦντες τὸ πανταλόνι
μας γιὰ νὰ πληρώσωμε τοὺς φύρους, μένομε καὶ ταξιδεύομε
στὰ θυμαράκια ἄναυλα καὶ χωρὶς πατᾶ.

Τώρα θὰ ἐρωτήσετε, καὶ διατὶ δὲν τοὺς ἐμπυδίζουν; Ποιὸς
νὰ τὰς ἐμποδίσῃ;

Ὁ κ. Διευθυντῆς, τοῦ ὁποῖου εἶναι τὸ καθήκον ἢ σείς, τῶν
ὁποῖων δὲν εἶνε;

Ἄλλ' ὁ κ. Διευθυντῆς, σᾶς λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν
εὐκαιρεῖ νὰ κυττάξῃ τέτοιαις ψιλοδουλειαῖς καὶ τὸν ἐπαι-
νήσῃ ὁ κόσμος καὶ τὸν εὐγνωμονῇ.

Καὶ τί κάμει καὶ δὲν εὐκαιρεῖ; Τί κάμει;

Δὲν τὸν βλέπετε; Μαζεύει τὰ χαρτάκια ἀπὸ τοὺς δρό-
μους καὶ τσακόνεται μὲ τοὺς νοικοκυρέους ἅμα ἰδῆ ἕνα κου-
ρελάκι ἀπέξω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιόν των. Μικρὴ δουλειὰ τὸ
θεωρεῖτε αὐτό;

ἡ

Θὰ ἐρωτήσετε καὶ ἓνα ἄλλο. Καὶ καλὰ ποῦ ξέρει ὁ ἄνθρωπος ποίων ἀπόπατοι εὐκαιροῦνται ἐντὸς τῶν ὑπονόμων; Αὐτὸ δὰ εἶνε ἴσα ἴσα. Ποῦ τοὺς γνωρίζει ὄλους, καὶ δὲν θέλει νὰ ἐνεργήσῃ τὸ καθήκον του, τοὺς γνωρίζει, διότι κατάλογος αὐτῶν ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν Δημαρχίαν καὶ εἰς τὴν Νομαρχίαν. Ἀκούετε; ὑπάρχει.

Δοιπὸν τί συμβαίνει, τί τρέχει;

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιοι πλέον καταλαβαίνετε μόνοι σας καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ ποῦμε.

Καταλαβήγως;

Καταναγκαστικὴ φορολογία.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Ρέντη.

Πρόσωπα.

Ἐνας Πολίτης καὶ ὁ Σταθμάρχης.

Πολίτης. Δόμου ἓνα εἰσητήριο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Σταθμάρχης. Θὰ πάρῃς ἀλλὲ λέ τούρ.

Π.—Μὰ καλὰ, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω κάτω.

Σ.—Ἀδιάφορο. Ἐτσι εἶνε. Δὲν ἔχει μόνο ἄνοδο.

Π.—Καινούργιος νόμος εἶνε πάλι αὐτός; Μὲ τὸ ζόρι θὰ μὲ κίμῃς νὰ πάρω ἄνοδο καὶ κάθοδο;

Σ.—Σὰν θέλεις, ἀδὲ, πήγαινε μὲ τὰ ποδάρια.

Π.—Βρὲ ἀδελφέ, θέλεις νὰ μὲ φορολογήσῃς καλὰ καὶ σάνει; Σοῦ λέγω, ὅτι θέλω νὰ πάγω στὴν Ἀθήνα καὶ ὄχι νὰ ξανακατέβω. Περίεργο πράγμα.

Σ.—Περίεργο, ξεπερίεργο πρέπει νὰ πληρώσῃς διπλὸ εἰσητήριο. Ἄν σ' ἀρήσῃ, ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, νὰ ὁ δρόμος· κύταξε μόνο νὰ μὴ σὲ κόψῃ ὁ σιδηρόδρομος.

Ὁ πολίτης σταυροκοπιέται καὶ κέρνει τὰ ποδάρια του στὸν ὦμο κί ἀναβαίνει.

Τί νέα μόδα εἶνε αὐτὴ κ. Παρασκευαΐδη;

Οἱ ὑπάλληλοι λοιπὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ληστεύουν;

Μπὰ κακὸ ποῦ μᾶς ἤρθε.

Μπὰ ξαφνικὸ ποῦ νὰ σᾶς ἔλθῃ!

Οἱ φαγάδες.

Παρεκλήθημεν νὰ φέρωμιν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι οἱ ἐν Δημητσάνῃ Γεώργιος Γιαννακοῦ καὶ Βασίλειος Παπαγιαννόπουλος συντροφία μετὰ τοῦ Καρσιλαμᾶ, προσκαλοῦν τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς φιλοξενίσουν καὶ τρῶν τὸ φαγὶ ἐκεῖνοι ὄλο. Δὲν τοὺς φθάνει οὔτε μιὰ μερχούττα στὴ καθισά. Οὐ νὰ χαθῆτε φαγάδες τοῦ διαβόλου, ποῦ ἀφίνετε τοὺς ἀνθρώπους νηστικούς. Ἀφιλότημοι.

Ἄδεια τῆς ἀστυνομίας.

Εἰς τὰ ἐβραϊκά πωλοῦν τὰ ρούχα τῶν βλογιασμένων, τοὺς ὁποίους ξεγυμνῶνουν ὅταν θάπτουν καὶ τοὺς ξεθάπτουν γιὰ νὰ τοὺς γδύσουν. Προσέχετε.

Ἄναφοραί.

Οἱ σύνοικοι τῆς ὁδοῦ Πρυτανείου, μᾶς παρεκάλεσαν ν' ἀναγγεῖλωμεν εἰς τὸν ἔντιμον τῆς Ἀστυνομίας Διευθυντὴν Κοσονάκον τὸν πάνυ, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ νοσιλεύεται χασάπης τις ἐφλογιασμένος, καὶ τὸν παρακαλοῦσι πρὸς σωτηρίαν τῆς συνοικίας νὸ τοὺς σώσῃ, ξεκαβαλικεύων καὶ ὀλίγο, πρὸς σωτηρίαν του.

Πτωχὴ γυναῖκα μᾶς παρεκάλεσε νὰ περάσωμε εἰς τὴν ἐφημερίδα μᾶς τὴν ἀξιότιμον κυρίαν Μυρσίνην Γιαννακοπούλου, ἢ ὅποια ἀφοῦ ἐπήρε ἐπὶ τρεῖς ἡμέραις αὐτὴ τὴν γυναῖκα στὸ σπίτι της καὶ τῆς δούλεψε, σφουγκάρισε, ἔπλυνε, ξεθεόθηκε, τώρα ἀρνείται νὰ τὴν πληρώσῃ, καὶ ἀδίκησε καὶ ἓνα ἄλλον πτωχὸν ἀνθρώπον μπογιαντιστή. Δοιπὸν εἰς

βάρος τῆς παραπονουμένης περνοῦμε τὴν Μερσύνην στὴν ἐφημερίδα. Πλήρωσέ την κυρά.

Παρεκλήθημεν ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ ἀνθιπασπιστοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Σταμάτη Μώρου, νὰ καταγγεῖλωμεν αὐτὸν ὅπου δεῖ, χρὴ καὶ πρέπει, ὅτι ἀνάνδρως φερόμενος, ἀναχωρῶν προχθὲς εἰς Λάρισσαν, ἔβαλε ἓνα στρατιώτη καὶ τὴν ἔδειρε μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Τὸν καταγγέλλομεν λοιπὸν καὶ ἄς τὸν κάμουν ὅ,τι θέλουν.

Οἱ νεκροθάπται τῶν ἐφλογιασμένων καθ' ἐκάστην φοιτοῦν εἰς τὰ καφενεῖα, ταβερνεῖα καὶ μπακάλικά. Μᾶς παρακαλοῦν οἱ πολῖται νὰ τὰ γράψωμε αὐτὰ γιὰ νὰ ληφθῇ κάμμία πρόνοια γιὰ νὰ μὴ κολλήσῃ, ὅπως ἐκόλλησε ὄλη ἡ πόλις βλογια.

Ναί! Ποιὸς σ' ἀκούει. Ὁ Διευθυντὴς ὁ κρεμοτζακισμένος;

Οἱ Πειραιεῖς εὐχαριστήθησαν παρὰ τοῦ κ. Λεκατσᾶ. Τὸ θέατρο ἦτο τίγκα. Ὁ εὐεργετηθεὶς Βασίλειος Δαβίλας τὸν εὐχαριστεῖ δημοσίᾳ

Τοιοῦτοι ἄνδρες δὲν τιμῶσι δις τὴν γῆν;

Ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἔδειρε, χωρὶς νὰ ἔχῃ κάμμιαν ἀφορμὴν ἐναντίον μου ὀνομάζεται

Θεόδωρος Πιάκος

καὶ εἶνε ὑπάλληλος τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου.

Τὸν εὐχαριστῶ τὸν ἀνθρώπο. Ἄν δὲν μ' ἔδειρε, δὲν θὰ εὐγαζε ὄνομα.

Τὸ κρασί ποῦ τὸν πότισα νὰ τοῦ γίνῃ φαρμάκι. Ἀμήν, νὰ δώσῃ ὁ Θεός.

Ὁ κ. Ν. Ζαμανῆκος

εἰς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑποδηματοποιῶν καὶ τῶν καλλίστων ἐν Ἀθήναις, ἔχων τὸ κατάστημά του εἰς τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη ἀπέναντι τοῦ φαρμακεμπορείου τῆς Φύσεως, δέχεται παραγγελίας ὑποδημάτων εἰς εὐδύνους τιμὰς.

Ὁ κ. Ζαμανῆκος τεχνίτης ἀριστος ὑπόσχεται ἐργασίαν ἀρίστην, ταχείαν, καὶ πάσης συστάσεως ἀξίαν.

Ὅσοι δὲν κάμετε παπούτσα εἰς τοῦ κ. Ζαμανῆκου, θὰ πῆ ὅτι δὲν ξέρετε νὰ φορέσετε παπούτσα.

Χαρτοπαικτεῖα

Αἱ παρατηρήσεις μᾶς εὐρήκαν τόπο.

Τὸ φρουραρχεῖον καὶ τὸ Ἀρχηγεῖον ἐγνωμοδότησαν νὰ ἀποβληθοῦν αἱ ἀχρεῖαι γυναῖκες ἐκ τῶν ζυθοπωλείων, διότι εἶνε φθορὰ τοῦ στρατοῦ, νὰ κλεισθοῦν δὲ καὶ τὰ χαρτοπαικτεῖα.

Εἰς ὅλα ἀντέστη ὁ κύριος

Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Ναί, κύριε Τρικούπη, ναί.

Τὸ ζαχαροπλαστεῖον Παύλοβιτς,

τὸ τόσον ἀρχαῖον καὶ ἓνα τῶν πρωτευόντων τῶν Ἀθηνῶν, συνέστησε πρὸ καιροῦ ὑποκατάστημα εἰς τὸ Λαύριον πλουτισμένον ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν γλυκυσμάτων, ποῦ μποροῦν νὰ τρώγουν οἱ Λαυριῶται καὶ νὰ μὴ χορταίνουν ποτέ.

Ἐμένα, ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ πάγω ἐκεῖ, νὰ φάγω ἀπὸ κεῖνα τὰ γλυκύσματα, μολονότι ἐδῶ τὰ βρίσκω φθεινότερα. Ὅπως δὴ ποτε, ἅμα γίνῃ σιδηρόδρομος θὰ πάγω.

Συνδρομὴ ἑτησία δραχμαὶ εἴς πληρωτέαι ἅμα τῇ παραλαβῇ, διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας ποῦ εἶνε ζωντόβολα, δραχμαὶ δέκα, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς θάρος μας, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ἔξυπνοι, δραχμαὶ δώδεκα. Ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Αἱ ἀποδείξεις πογράφονται παρὰ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτάς.